

Kome pripada tron?

Marin, Lucija

Undergraduate thesis / Završni rad

2018

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:210918>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-09-24**



Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)



“Kome pripada tron?”

Tokom svog četverogodišnjeg preddiplomskog studija na odsjeku Kiparstva na Akademiji likovnih umjetnosti susrela sam se sa raznim medijima i materijalima koje sam koristila po prvi puta u životu. Obradila sam mnoge teme, pretežito se baveći sa problemima autoportreta i onog unutarnjeg, egzistencijalnim pitanjima, repetativnosti, krhkosti, prolaznosti, a uz fascinaciju riječi i njihovih dvoznačnosti dotaknula sam se i nekih vjerskih pitanja (npr. rad iz 2016. “Sveta stolica”). Ono što je velik dio moga života a što nisam imala priliku posve jasno i direktno pokazati kroz svoj dosadašnji rad jest pitanje odnosa ljudi prema prirodi i živim bićima općenito.

Nakon sve aktualnijeg problema kojem svjedočimo preko društvenih mreža i medija i na koji i sami nailazimo sve češće, odlučila sam konačno reagirati na situaciju u kojoj se svijet trenutno nalazi. Vozeći se, kako ruralnim, tako i urbanim područjima počela sam sve češće primjećivati divlja odlagališta automobilskih guma, kao i druge primjere nezbrinjavanja otpada. Za oko su mi posebno zapele automobilske gume, zbog svoje forme ali i simbolike; jer je kotač (u ovoj situaciji pomalo ironično) jedan od najbitnijih izuma ljudskog roda. Napravila sam apstrahirani tron satkan od odbačenih automobilskih guma, tron koji je prikaz mentalnog sklopa modernog čovjeka opčinjenog potrošnjom i konzumerizmom - prikaz apsurdne situacije koju smo sami sebi stvorili pretpostavljajući svoju nadmoćnost i superiornost nad drugim vrstama i prirodom. Uništavamo mora i oceane, svakodnevno silujemo i ubijamo životinje kako bi ih mogli proždrijeti i probaviti, iskorištavamo svaki dio planeta gotovo do maksimuma, što ostavlja trajne posljedice sa teškim procesom oporavka. Gradeći svoje tobožnje carstvo ne marimo što uništavamo druge vrste, cijeli ekosustav i naposljetku sami sebe. Ono na što sam željela ovim radom ukazati jest da, ma koliko se mi trudili, ovaj tron pripada prirodi i samo njoj.

Rad sam napravila i postavila ga ispred Akademije za vrijeme trajanja Završne izložbe. Ono što me uistinu iznenadilo jest to što su neke od posađenih biljaka nedostajale već iduće jutro nakon prvog dana izložbe. Od 40-ak biljaka koje sam zasadila do kraja izložbe ostalo ih je samo nekoliko. Bila sam nevjerojatno razočarana ljudima i time što su sposobni pomisliti na nešto kao što je krađa biljaka - i to biljaka koje čine skulpturu, odnosno instalaciju. Cijeli mi je proces, od ideje, izvedbe, pa sve do kraja izložbe, potvrdio kako mi kao vrsta zaista ne zaslužujemo blagodati koje nam ovaj svijet pruža. Nakon što su sve biljke ukradene ili uništene, gumeni je tron i dalje ostao ispred zgrade Akademije. Svaki puta kada bih tokom ljeta prošla pored Akademije moje bi gume bile postavljene drugačije, rastavljene, pa opet sastavljene, kao da imaju neki svoj tajni život i plan kretanja. Ono što je počelo kao kritika društvu, preko toga da je to isto društvo potvrdilo kako zaslužuje kritiku, završilo je kao slučajni poziv na happening, interakciju ljudi sa djelom, *remake* Allan Kaprowovog happeninga “Yard” iz 1961. godine.

Lucija Marin, 2018.



skica



konstrukcija od automobilskih guma





presađivanje biljaka







mjesta na kojima nedostaju biljke





intervencija nepoznate osobe